

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D., v právní věci žalobce: **A. M.**, nar., st. příslušnost P., t.č. zajištěn v, zastoupen Mgr. Jindřichem Lechovským, advokátem, se sídlem Dušní 907/10, Praha 1, proti žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Jihomoravského kraje**, odbor cizinecké policie, se sídlem Kounicova 24, Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 16. 10. 2015, č. j. KRPB-197915-28/ČJ-2015-060022-50A,

t a k t o:

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované **s e n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í:

I. Vymezení věci

Žalobce se žalobou domáhá zrušení rozhodnutí žalované ze dne 16. 10. 2015, č. j. KRPB-197915-19/ČJ-2015-060022-50A (dále jen „napadené rozhodnutí“) o prodloužení trvání doby zajištění za účelem svého předání podle Nařízení Evropského parlamentu a Rady

(EU) č. 604/2013 ze dne 26. 6. 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobu bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „Dublinské nařízení“ nebo „nařízení Dublin III“) ve smyslu ustanovení § 129 odst. 5 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“).

II. Napadené rozhodnutí

Napadeným rozhodnutím žalovaná rozhodla o tom, že podle ustanovení § 129 odst. 5 zákona o pobytu cizinců se prodlužuje doba zajištění žalobce o 15 dnů, tedy do 7. 11. 2015.

V odůvodnění žalovaná odkázala na ustanovení § 129 odst. 1, 3 a 5 zákona o pobytu cizinců a uvedla, že žalobce byl zajištěn poprvé rozhodnutím ze dne 15. 8. 2015, č.j. KRPB-197915-19/ČJ-2015-060022-50A, a to na dobu 32 dnů, a to s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy předání podle citovaného Dublinského nařízení. Dne 11. 9. 2015 bylo žalovanou rozhodnuto o prodloužení trvání zajištění o 38 dnů, tj. do dne 23. 10. 2015.

Žalovaná při opakovaném prodloužení doby trvání zajištění vycházela z toho, že nadále trvají důvody pro zajištění žalobce, neboť po zahájení dublinského řízení byla Ministerstvem vnitra, odborem azylové a migrační politiky (dále jen „ministerstvo“) odeslána žádost o převzetí zpět do Maďarska. Lhůta pro odpověď maďarské strany byla stanovena do 26. 9. 2015, nicméně maďarská strana ve stanovené lhůtě neodpověděla. Z uvedeného vyplývá, že ze strany správních orgánů jsou činěny veškeré kroky k předání žalobce do Maďarska tak, aby doba trvání zajištění žalobce byla co nejkratší a plně v souladu s Dublinským nařízením a zákonem o pobytu cizinců. Ze spisového materiálu dále vyplývá, že první bezpečnou zemí, kde je žalobce veden jako žadatel o mezinárodní ochranu, je Maďarsko. Tato země je tedy zemí příslušnou k posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu a je povinna žalobce podle Dublinského nařízení přijmout zpět.

Při rozhodování o zajištění žalovaná dospěla k závěru, že existuje nadále nebezpečí útěku žalobce, neboť je prokázáno, že je žadatelem o mezinárodní ochranu v Maďarsku a měl za povinnost setrvat na tomto území do skončení řízení o podané žádosti o mezinárodní ochranu. To, že nehledal ochranu v podobě azylu v Maďarsku, je patrné z jeho následného jednání, když pokračoval dále ve své cestě do cílové země, tedy do Německa. Nemá žádné vízum ani jiné oprávnění k pobytu na území ČR a nemá zde zajištěno ubytování. Svým jednáním žalobce prokázal, že nemá žádné zábrany porušovat právní předpisy upravující vstup a pobyt cizinců na území států EU. To nedává záruku, že by žalobce dobrovolně vyčkával na území ČR do doby, než bude předán do země, která je příslušná k posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu.

Žalovaná dále dospěla k závěru, že by nepostačovalo mírnější donucovací opatření za účelem vycestování podle ustanovení § 123b zákona o pobytu cizinců, neboť zde žalobce nemá žádné rodinné ani jiné osobní vazby, ani dostatek finančních prostředků. V tomto směru odkázala žalovaná na rozsudek Městského soudu v Praze sp. zn. 5 A 33/2011 a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 3. 2014, sp. zn. 7 Azs 8/2014.

K potencialitě předání a přiměřenosti zajištění žalovaná uvedla, že žalobce přicestoval na území ČR sám bez rodinných příslušníků a jeho cílem bylo Německo, nemá zde ani kulturní ani sociální vazby. Žalovaná dospěla k závěru, že prodloužením zajištění a následným předáním žalobce nebude nepřiměřeně zasaženo do jeho rodinného a soukromého života. Ke stanovení délky doby zajištění žalovaná uvedla, že rozhodla prodloužit dobu

zajištění tak, aby se v součtu jednalo o šest týdnů od implicitního vyhovění žádosti o převzetí či přijetí žalobce zpět do Maďarska, tedy od 26. 9. 2015. Doba trvání zajištění byla stanovena plně v souladu s čl. 28 odst. 3 Dublinského nařízení tak, aby v celkovém součtu nepřesáhla šest týdnů od vyhovění žádosti o převzetí zpět do Maďarské republiky. Proto žalovaná rozhodla o prodloužení doby zajištění o 15 dnů, tedy celkově do 7. 11. 2015.

III. Žaloba

V žalobě byly vzneseny následující žalobní námitky proti napadenému rozhodnutí. Předně žalobce namítl, že vydáním napadeného rozhodnutí žalovaná porušila ustanovení § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců ve spojení s čl. 28 Dublinského nařízení a čl. 5 a 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Podle žalobce ustanovení § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, na základě kterého je zajištěn, nesplňuje požadavek na kvalitu zákona, neboť neobsahuje definici pojmu „vážné nebezpečí útěku“ a nelze tedy předvídat, jaké jednání může vést ke zbavení osobní svobody jednotlivce. Žalobce poukázal na čl. 28 odst. 2 nařízení Dublin III, které upravuje možnost zajištění osoby za účelem jejího přemístění podle tohoto nařízení tehdy, existuje-li vážné nebezpečí útěku. V návaznosti na to čl. 2 písm. n) tohoto nařízení definuje vážné nebezpečí útěku prostřednictvím důvodů zakládajících se na objektivních kritériích vymezených právními předpisy. Podle názoru žalobce zákon o pobytu cizinců neobsahuje žádná objektivní kritéria, na základě nichž by bylo možno v konkrétním případě dospět k závěru, že dotčená osoba může uprchnout. Podle žalobce za současné legislativní situace nelze předvídat, v jakých případech bude policie aplikovat na dotčené osoby institut zajištění z důvodu existence vážného nebezpečí útěku. Stávající úprava tak nesplňuje požadavky na kvalitu zákona a je v rozporu s čl. 5 Úmluvy a s čl. 8 odst. 2 Listiny. V tomto ohledu žalobce odkázal na právní názor uvedený v rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem sp. zn. 42 A 12/2015, četnou judikaturu Evropského soudu pro lidská práva a rozsudek německého Bundesgerichtshof V ZB 31/14, jakož i rozsudek zdejšího soudu č.j. 32 A 54/2015 – 88. Žalobce poukázal i na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2015, č. j. 10 Azs 122/2015-88, o předložení předběžné otázky Soudnímu dvoru EU ve věci výkladu předmětných ustanovení Dublinského nařízení, které interpretuje žalobce tak, že tento krok potvrzuje pochybnost české vnitrostátní právní úpravy. Žalobce se však nedomnívá, že by bylo možno předmětné řízení o žalobě přerušit. Podle jeho názoru by měl krajský soud upřednostnit ochranu základního práva na svobodu žalobce.

Ve druhé skupině žalobních námitek žalobce uvedl, že žalovaná se nevypořádala s trvajícími podmínkami pro zajištění při rozhodování o prodloužení zajištění. Napadené rozhodnutí totiž pouze opakuje argumenty uvedené v prvotním rozhodnutí o zajištění s tím, že žalovaná nemá informace o tom, že by se změnily okolnosti, za kterých byl zajištěn. Tato správní úvaha je naprosto nepřezkoumatelná. Absentuje zde jakákoliv úvaha o aktuální situaci žalobce, o zjištění jeho postoje nebo zařízení, v němž je žalobce umístěn. Žalobce poukázal na ustanovení § 126 písm. a) zákona o pobytu cizinců, podle něhož je policie povinna po celou dobu zajištění zkoumat existenci důvodů zajištění, což se dle názoru žalobce vztahuje i na posuzování podmínek pro možné uložení zvláštního opatření také při rozhodování o prodloužení doby zajištění. Absence těchto úvah činí napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným.

Ve třetí skupině žalobních námitek žalobce namítl nereálnost provedení transferu do Maďarska podle Dublinského nařízení. Poukázal přitom na statistiky za měsíc srpen 2015, kdy bylo odesláno celkem 258 žádostí, z čehož byl realizován pouze jeden transfer, a statistiky za měsíc září 2015, podle nichž činil poměr podaných žádostí o převzetí 328 ku 9

realizovaným transferům, což činí pouhé 2,74 %. K tomu žalobce poukázal na rozsudek zdejšího soudu ze dne 21. 10. 2015, č.j. 33 A 58/2015 – 52, v němž zdejší soud uvedl, že zajištění za účelem předání cizince nebylo důvodné, neboť transfer do Maďarska ve smyslu § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců nebyl realizovatelný. Podle názoru žalobce k transferům do Maďarska reálně nedochází z důvodu přeplněnosti tamějších azylových zařízení. Tento důvod je o to závažnější v případě opakovaného prodloužení zajištění, neboť v současné době je podle žalobce notorietou, že Maďarsko neplní své povinnosti plynoucí z Dublinského nařízení. Institut zajištění v případě vydání do Maďarska již naprosto neslouží svému účelu, neboť předání cizinců do tohoto členského státu je nerealizovatelné.

Dále ve čtvrtém žalobním bodě žalobce poukázal na to, že v současné době by jeho navrácení do Maďarska zřejmě nebylo přípustné z hlediska zachování jeho práv v tamějším azylovém řízení, neboť podle jeho názoru existuje dostatek důvodů domnívat se, že v Maďarsku dochází k systematickému porušování práv azylantů a Maďarsko nelze považovat za bezpečný třetí stát. Z uvedených důvodů spatřuje žalobce v napadeném rozhodnutí nepřekoumatelnost a nezákonnost, a proto navrhl jeho zrušení a vrácení věci k dalšímu řízení, jakož i přiznání náhrady nákladů řízení.

IV. Vyjádření žalovaného a replika žalobce

Žalovaná k věci podala následující vyjádření. K prvnímu žalobnímu bodu uvedla, že považuje tuto námitku ve vztahu k napadenému rozhodnutí za irelevantní, neboť to bylo předmětem jejího rozhodování v prvotním rozhodnutí o zajištění. V napadeném rozhodnutí pouze využila své pravomoci prodloužit dobu trvání zajištění podle ustanovení § 129 odst. 5 zákona o pobytu cizinců.

Žalovaná ke druhému žalobnímu bodu uvedla, že dostala své povinnosti podle § 126 písm. a) zákona o pobytu cizinců zkoumat, zda nadále trvají důvody pro zajištění, a zjistila, že Ministerstvo vnitra odeslalo maďarské straně žádost o převzetí žalobce zpět na území Maďarska. Důvody pro zajištění žalobce tedy nadále trvaly. Žalovaná se zabývala i otázkou uložení zvláštního opatření podle § 123b odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, kdy na základě jednání žalobce bylo zřejmé, že se do Maďarska sám dobrovolně nevrátí a nebude vyčkávat dobrovolně na vydání rozhodnutí o přemístění do této země.

Ke třetímu žalobnímu bodu týkajícímu se nereálnosti předpokladu provedení transferu do Maďarska podle Dublinského nařízení žalovaná uvedla, že není pravdou, že by Maďarsko přestalo plnit povinnosti plynoucí z Dublinského nařízení. Ve většině případů poskytla maďarská strana v dvoutýdenní lhůtě české straně odpověď, a to zpravidla kladnou. Ze statistických údajů o počtu realizovaných transferů za měsíc září 2015 vyplývá, že maďarské orgány na aplikaci Dublinského nařízení nerezignovaly, neboť v měsíci září 2015 zajistila žalovaná podle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců ve spojení s čl. 28 Dublinského nařízení celkem 6 cizinců, přičemž ve stejném období pak bylo přemístěno do Maďarska celkem 7 cizinců, kteří byli zajištěni v předchozím období. Z těchto statistických údajů vyplývá, že žalovaná se mohla v době rozhodování o prodloužení doby trvání zajištění žalobce oprávněně domnívat, že jeho transfer do Maďarska byl proveditelný. I když je podle názoru žalované zdůvodnění potenciality možného přemístění žalobce do Maďarska poměrně subtilní, je žalovaná toho názoru, že je přezkoumatelné a že při posuzování této otázky nepřekročila meze správního uvážení.

K poslednímu žalobnímu bodu týkajícímu se nepřijatelnosti vydání žalobce do Maďarska žalovaná uvedla, že jí není známo, že by ministerstvo či jiná instituce dospěly v případě Maďarska k závěru, že v této zemi dochází k systematickým nedostatkům stran azylového řízení a podmínek pro přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu tak, jak to má na mysli ustanovení čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení. Z uvedených důvodů navrhla žalovaná zamítnutí žaloby.

Žalobce podal k vyjádření žalované repliku, v jejímž podstatném obsahu je uvedeno, že rozhodnutí o zajištění cizince je principiálně obdobné rozhodnutí o zajištění, svým způsobem se naopak jedná o rozhodnutí pro dotčeného cizince nebo i z hlediska obecné ochrany základních práv závažnější, jelikož dochází k prodloužení omezení svobody cizince, což je stav, který je přísně omezen zákonnými limity. Nelze tedy souhlasit se žalovanou, že nebyla povinna zabývat se kvalitou ustanovení čl. 2 písm. n) Dublinského nařízení. Jestliže je žalovaná povinna zkoumat po celou dobu zajištění existenci důvodů pro zajištění cizince, tím spíše se jimi musí zabývat v případě prodloužování zajištění. Podle názoru žalobce je třeba zvolit výklad in favorem libertatis, který žalobce zároveň nepovažuje za zbytečně formalistický. Žalovaná podle názoru žalobce nepodnikla žádné aktivní kroky, aby skutečně důkladně zhodnotila nové podmínky eventuálního zajištění a ani si za tímto účelem neopatřila žádné důkazní prostředky. Ke třetímu žalobnímu bodu ještě žalobce poukázal na to, že statistické údaje poskytnuté žalovanou jsou pravděpodobně pravdivé, avšak jsou zkreslující. Srovnání počtu zajištěných cizinců v září 2015 bez toho, aby bylo zřejmé, zda předmětná rozhodnutí nebyla dokonce zrušena soudem – s počtem cizinců, kteří byli vydáni do Maďarska v září, je pouhou hrou s čísly. Žalobce k tomuto žalobnímu bodu ještě připomněl, že se jednalo již o druhé prodloužení zajištění, přičemž nebyl domluven s maďarskou stranou termín předání, neexistoval žádný aktivní úkon ze strany Maďarska (souhlas byl dán pouze implicitně). Ke dni 7. 11. 2015 tato lhůta uplynula, aniž by došlo k jakékoliv změně či přípravě transferu.

V. Posouzení krajským soudem

Mezi stranami není sporu o skutkovém stavu zjištěném žalovanou, který je zachycen a doložen ve správním spisu, který měl krajský soud při svém rozhodování v kopii k dispozici a z něhož vycházel. Žalobce byl zadržen policejní hlídkou dne 15. 8. 2015 v rychlíku R 406 Chopin, přičemž u sebe neměl cestovní doklad, vízum ani jiný doklad, který by jej opravňoval k pobytu v ČR. Podle otisků prstů byl ztotožněn v systému Eurodac, kde bylo zjištěno, že požádal v Maďarsku o azyl. V řízení o uložení povinnosti opustit území žalobce vypověděl, že opustil Pákistán již v srpnu 2009 a odešel do Iránu, pak do Turecka a Řecka. Z Řecka vycestoval dne 10. 8. 2015, jelikož chtěl odcestovat do Německa. Odtud cestoval přes Makedonii, Srbsko a Maďarsko, kde byl zadržen policií, byly mu odebrány otisky prstů, přičemž podepsal nějaké papíry. Po propuštění se nedostavil do uprchlického tábora, nýbrž pokračoval v cestě do Budapešti, kde si koupil lístek do Vídně. Odtud cestoval dále do ČR, kde byl zadržen policií. Žalobce byl nejprve zajištěn na základě prvotního rozhodnutí ze dne 15. 8. 2015, č.j. KRPB-197915-19/ČJ-2015-060022-50A, a to na dobu 32 dnů, a dále bylo jeho zajištění prodlouženo rozhodnutím ze dne 11. 9. 2015, č. j. KRPB-197915-26/ČJ-2015-060022-50A o dobu 38 dnů, tj. do 23. 10. 2015. Před uplynutím této doby byl opakovaně zajištěn na základě napadeného rozhodnutí.

V.1 Prvotní posouzení věci krajským soudem

O žalobě krajský soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“) a ve smyslu § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců ve věci rozhodl bez jednání. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalované (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).

Krajský soud ve věci rozhodl prvotním rozsudkem ze dne 16. 11. 2015, č.j. 33 A 66/2015 – 35, jímž napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení. V odůvodnění uvedl, že neshledal námitky obsažené v prvním a druhém bodě žaloby jako důvodné. Přisvědčil naproti tomu námitce týkající se samotné potenciality předání cizince podle Dublinského nařízení. Krajský soud vycházel jednak ze skutečností zjevných ze správního spisu, a jednak ze svého nedávného rozsudku ze dne 5. 11. 2015, č.j. 33 A 60/2015 -59, kde byl posuzován obdobný případ prodloužení zajištění cizince rozhodovaný žalovanou dne 5. 10. 2015. Ze statistiky ministerstva vnitra zveřejněné dne 8. 9. 2015 odborem azylové a migrační politiky (přístupné na <http://www.mvcr.cz/clanek/statisticke-zpravy-o-mezinarodni-ochrane-za-jednotlive-mesice-v-roce-2015.aspx>) za měsíc srpen 2015, která mapuje fungování dublinského řízení z hlediska počtu přijatých a odeslaných žádostí a uskutečněných transferů do jednotlivých států, ve vztahu k Maďarsku vyplývá, že za měsíc srpen ČR odeslala do Maďarska 258 žádostí, přičemž byl na základě nich realizován jeden transfer. Krajský soud dále provedl před vydáním citovaného rozsudku dokazování statistikou ministerstva za měsíc září 2015, jíž se dovolávala žalovaná ve svém vyjádření k žalobě. Z této statistiky vyplývá, že bylo odesláno 330 žádostí podle Dublinského nařízení, z čehož bylo 328 žádostí o přijetí cizince zpět (tzn. ve věcech, v nichž je řízení o mezinárodní ochraně vedeno v dožádaném státě) a z toho 2 žádosti o převzetí cizince (tzn. ve věcech, v nichž dožádaný stát dříve cizinci udělil vízum či povolení k pobytu). Podle statistiky za měsíc září bylo realizováno 9 transferů do Maďarska. Krajský soud v tomto kontextu vyslovil právní názor, že „[z]míněná data vypovídají podle přesvědčení krajského soudu jednoznačně o tom, že ani v měsíci říjnu nebylo možno hovořit o tom, že by existovala reálná pravděpodobnost, že se transfer žalobce uskuteční. Přepočítáno na procentuální vyjádření činil rozdíl úspěšnosti transferů mezi měsíci srpen 2015 a září 2015 cca 2,3 %, což nepochybně dokládá vzrůstající úspěšnost transferů cizinců do Maďarska. Nicméně z pohledu situace k datu vydání napadeného rozhodnutí (tj. ke dni 5. 10. 2015) nebylo zjevně možno hovořit o reálné pravděpodobnosti předání žalobce do Maďarska, neboť predikce vyplývající ze statistických dat za měsíc srpen 2015 a září 2015 to neodůvodňovala. Stále je tedy třeba trvat na závěru, že i v měsíci říjnu byla úspěšnost transferů do Maďarska poměrně zanedbatelná.“ S odkazem na právní názor rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu uvedený v usnesení ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010-150 (přístupné na www.nssoud.cz) krajský soud dovodil, že napadené rozhodnutí trpí nezákonností, a proto je zrušil, žádnému z účastníků nepřiznal náhradu nákladů řízení a přiznal odměnu ustanovenému zástupci žalobce.

V.2 Zrušující rozsudek Nejvyššího správního soudu

Žalovaná si proti prvotnímu rozsudku podala kasační stížnost, jíž Nejvyšší správní soud vyhověl svým rozsudkem ze dne 6. 5. 2016, č.j. 10 Azs 256/2015 – 55, v němž rozhodl o zrušení prvotního rozsudku krajského soudu a vrácení věci zdejšímu soudu k dalšímu řízení (dále také „zrušující rozsudek“).

V odůvodnění svého zrušujícího rozsudku uvedl, že krajskému soudu nelze vytýkat samotné použití statistiky k prokázání otázky pravděpodobnosti možného předání žalobce do Maďarska, ani to, že krajský soud čerpal ze statistiky Ministerstva vnitra. Nejvyšší správní soud předpokládá, že soubor statistických dat Ministerstva vnitra, z něhož krajský soud vycházel, obsahoval údaje, které věrným způsobem ilustrovaly činnost českých správních

orgánů při předávání cizinců dle nařízení Dublin III. Pokud ovšem vyplynuly jakékoliv pochybnosti o relevanci těchto údajů, krajský soud měl u Ministerstva vnitra jejich pravdivost ověřit. Co do obsahu byly v tomto souboru dat zahrnuty celostátní údaje o absolutním počtu žádostí o předání cizinců do Maďarska za každý kalendářní měsíc a o počtu skutečně realizovaných transferů. Stěžovatelka poukazovala na to, že v měsíci předcházejícím rozhodnému období zajistila dokonce méně cizinců, než předala podle nařízení Dublin III. Krajský soud se tímto tvrzením měl podrobněji zabývat. Tyto relevantní údaje totiž zcela logicky mohly vedle celostátních statistik poukazovat na úspěšnost konkrétní místní organizační složky stěžovatelky při předávání žadatelů o mezinárodní ochranu do Maďarska. Takový údaj může mj. podepřít závěr o tom, že právě zajištění žalobce mohlo naplnit svůj zákonem předpokládaný účel (viz k tomu bod 29 odůvodnění zrušujícího rozsudku). Dále Nejvyšší správní soud uvedl, že krajský soud při zjišťování reálnosti předání žalobce do Maďarska použil nesprávný algoritmus. Ze statistik provádění nařízení Dublin III uveřejněných na stránkách Ministerstva vnitra je patrné, že zachycují absolutní počet žádostí o předání (převzetí zpět) žadatelů o mezinárodní ochranu za jednotlivé měsíce roku 2015. Kromě toho se v nich uvádí počet transferů cizinců realizovaných každý měsíc. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že krajský soud pochybil, pokud jednoduchým porovnáním těchto dat (podílem zaslaných žádostí a realizovaných transferů za každý měsíc) vypočetl pravděpodobnost faktického předání cizince. Jak dále Nejvyšší správní soud uvedl v bodech 33 a 34 odůvodnění zrušujícího rozsudku, „*krajský soud opomněl zohlednit skutečnost, že procedura předání zpravidla není otázkou jednoho týdne či měsíce, neboť vyžaduje součinnost nejen českých správních orgánů navzájem, ale také jejich spolupráci s protějšky z dožádaného státu. Tuto skutečnost měl také promítnout do práce se statistickými údaji, pokud s nimi zamýšlel pracovat jako s relevantními údaji o pravděpodobnosti realizace předání žalobce do Maďarska. Přitom by zřejmě bylo nejpřesnější od Ministerstva vnitra vyžádat statistiku délky a úspěšnosti konkrétních řízení o předání cizinců dle data podání žádosti o převzetí zpět do dožádaného státu.*“ Dále uvedl, že pokud krajský soud zamýšlel vypočítat pravděpodobnost realizace transferu do Maďarska, měl hrubá data o počtu podaných žádostí očistit zejména od jednotek opožděně podaných žádostí o zpětné převzetí (žádosti, které Ministerstvo vnitra zaslalo po lhůtě jednoho měsíce) a také od žádostí ve věci cizinců, kteří zamlčeli, že jim již byla mezinárodní ochrana jiným členským státem Evropské unie přiznána, nebo zamlčeli, že jejich žádost byla zamítnuta. Nepřesnost v hrubých statistikách může zapříčinit i situace, pokud Česká republika zaslala žádost o převzetí cizince do státu, v němž cizinec sice prvně o mezinárodní ochranu požádal, ale k posouzení jeho žádosti, např. z důvodu slučování rodiny, je příslušný jiný členský stát. U takových z právního hlediska nerealizovatelných žádostí nelze počítat se skutečným naplněním jejich účelu, tj. s předáním cizince do dožádaného státu. Proto tyto intervenující proměnné nelze, jak učinil krajský soud, ani zahrnout do výpočtu pravděpodobnosti praktického předání žadatele o mezinárodní ochranu dle nařízení Dublin III.

Nejvyšší správní soud kromě toho poukázal na kontext výjimečnosti migrační vlny roku 2015 a uvedl, že „*z údajů o počtu žádostí o předání žadatelů o mezinárodní ochranu za poslední měsíce a počtu v tomto období realizovaných transferů nelze proto bez dalšího zjistit pravděpodobnost předání cizince, a to ani měl-li být cizinec předán do Maďarska v relativně krátké lhůtě, jako je tomu v případě žalobce (nejpozději 22 dnů od data vydání rozhodnutí, tj. do 7. 11. 2015).*“ Nejvyšší správní soud uzavřel, že krajský soud nevyužil důkazních návrhů žalované, zvolil ke zkoumání statistických údajů o provádění nařízení Dublin III nevhodný algoritmus a nezohlednil ani jiné důvody zabraňující realizaci předání cizinců a nakonec zkoumaná data nesprávně interpretoval. Proto je jeho závěr o „*naprosté nepravděpodobnosti*“ předání žalobce do Maďarska ve stanovené lhůtě nepodložený a nezákonný.

V.3 Nové posouzení věci krajským soudem v dalším řízení

Krajský soud ve věci nařídil jednání, neboť to shledal vzhledem k závaznému právnímu názoru Nejvyššího správního soudu jako nezbytné (§ 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců).

Při jednání nařízeném na den 30. 8. 2016 krajský soud po slyšení obou stran shrnul obsah spisů vedených v předmětné věci a na návrh zástupce žalobce přečetl část obsahu správního spisu týkající se období od vydání rozhodnutí o prodloužení zajištění žalobce ze dne 11. 9. 2015 do okamžiku vydání napadeného rozhodnutí dne 16. 10. 2015, konkrétně přípis Kanceláři veřejného ochránce práv ze dne 11. 9. 2015, Oznámení o zahájení řízení podle Nařízení Dublin III ze dne 12. 9. 2015, sdělení o převozu cizinců ze ze dne 27. 9. 2015, Oznámení o zahájení řízení podle nařízení Dublin III ze dne 4. 10. 2015, z něhož vyplývá, že ve lhůtě pro odpověď maďarská strana neodpověděla, má se tedy za to, že žádosti bylo vyhověno. Žalobce prostřednictvím svého zástupce navrhl přerušení řízení, neboť u Nejvyššího správního soudu bylo v mezidobí rozhodnuto dne 11. 8. 2016 v řízení vedeném tam pod sp. zn. 1 Azs 91/2016, v němž byl přezkoumán rozsudek zdejšího soudu ze dne 23. 3. 2016, č.j. 33 A 17/2016-46, který se věnoval problematice nepřijatelnosti vydání cizince do Maďarska, která byla v posuzované věci žalobcem rovněž namítána. Dále krajský soud provedl dokazování listinami předloženými žalovanou, tzn. žádosti o provedení transferu ze dne 24. 8. 2015, 25. 8. 2015 a 26. 8. 2015 (tři žádosti) vztahující se k transferům provedeným v měsíci září 2015, a dále žádosti o provedení transferu ze dne 21. 8. 2015 a 27. 7. 2015 vztahujícím se k transferům provedeným v srpnu 2015. Tyto transfery byly doloženy protokoly o předání cizinců ze dne 1. 9. 2015 (dvakrát), 3. 9. 2015 (dvakrát) a 2. 9. 2015 (dvakrát). Dále byla k důkazu přečtena statistika Ministerstva vnitra za měsíc září 2015. Krajský soud další návrhy na provedení dokazování zamítl a po slyšení závěrečných návrhů obou stran odročil jednání za účelem vyhlášení rozsudku na den 31. 8. 2016.

Žaloba není důvodná.

Při opětovném posouzení věci krajský soud vycházel ze skutkového stavu zjištěného ze správního spisu žalované a na základě doplnění dokazování při jednání dne 30. 8. 2016, jakož i z právního názoru Nejvyššího správního soudu obsaženého ve zrušujícím rozsudku.

Z provedeného dokazování vyplynulo, že zatímco v měsíci srpnu byly uskutečněny v obvodu Krajského ředitelství Jihomoravského kraje dva transfery do Maďarska, a to dne 3. 8. 2015 (státní příslušník Pákistánu) a dne 26. 8. 2015 (státní příslušník Irácké republiky). Dále z provedeného dokazování vyplynulo, že v měsíci září 2015 proběhlo v obvodu Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje šest transferů do Maďarska (dne 1. 9. 2015 dva státní příslušníci Syrské arabské republiky, dne 2. 9. 2015 další dva státní příslušníci Syrské arabské republiky, dne 3. 9. 2015 dva státní příslušníci Bangladéšské lidové republiky). Ze statistiky Ministerstva vnitra za srpen 2015 vyplývá, že byl předán do Maďarska jeden cizí státní příslušník třetí země, ze statistiky za měsíc září 2015 pak vyplývá, že bylo předáno do Maďarska 9 cizinců ze třetích zemí. Další dokazování již krajský soud neprováděl.

K jednotlivým žalobním námitkám krajský soud uvádí následující. V prvním žalobním bodě žalobce zpochybnil samotnou možnost aplikace nařízení Dublin III v otázce zajištění žalobce. V tomto rozsahu krajský soud nebyl zrušujícím rozsudkem Nejvyššího správního soudu žádným způsobem vázán, a proto setrval na již vyřčeném právním názoru, že tato námitka nebyla důvodná. Před SDEU stále probíhá řízení o předběžné otázce položené

Nejvyšším správním soudem ze dne 24. 9. 2015, č. j. 10 Azs 122/2015-88, tohoto znění: *Má samotná skutečnost, že zákon nevymezil objektivní kritéria pro posuzování vážného nebezpečí útěku cizince [čl. 2 písm. n) nařízení č. 604/2013 (Úř. věst. L 180, 29. 6. 2013, s. 31)], za následek neaplikovatelnost institutu zajištění dle čl. 28 odst. 2 téhož nařízení (viz k tomu usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2015, č. j. 10 Azs 122/2015-88, přístupné na www.nssoud.cz)*. Stanovisko o aplikovatelnosti nařízení Dublin III v těchto věcech krajský soud setrvale zaujímal v řízeních o žalobách proti rozhodnutí o zajištění cizince až do účinnosti novely zákona o pobytu cizinců č. 314/2015 Sb., ode dne 18. 12. 2015, která problém vyřešila legislativní cestou, a proto nemá důvod svůj právní názor změnit ani v posuzované věci.

K argumentaci uvedené ve druhém žalobním bodě krajský soud rovněž odkazuje na odůvodnění obsažené ve svém prvotním rozsudku. Ani zde krajský soud neshledal důvod pro změnu svého právního názoru stran těchto namítaných důvodů. Z relevantních pasáží odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, že žalovaná postupně vyloučila jiné možnosti zajišťovacích prostředků, které by eventuálně podle zákona o pobytu cizinců mohly přicházet v úvahu. Je zřejmé, že v případě, že by žalobce byl na svobodě, nebude setrvávat na území ČR a bude pokračovat v cestě do Německa, což výslovně uvedl i při výslechu. Krajský soud proto nesouhlasí s tím, že by odůvodnění napadeného rozhodnutí bylo v tomto ohledu nepřezkoumatelné či nezákonné, neboť podmínky pro užití institutu zajištění byly v tomto případě jednoznačně naplněny.

V otázce potenciality předání žalobce do Maďarska byl krajský soud vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu obsaženým v zrušujícím rozsudku, z něhož krajský soud poukazuje především na závěr, že „z údajů o počtu žádostí o předání žadatelů o mezinárodní ochranu za poslední měsíce a počtu v tomto období realizovaných transferů nelze proto bez dalšího zjistit pravděpodobnost předání cizince, a to ani měl-li být cizinec předán do Maďarska v relativně krátké lhůtě, jako je tomu v případě žalobce (nejpozději 22 dnů od data vydání rozhodnutí, tj. do 7. 11. 2015).“ Krajský soud především obecně uvádí, že chápe právní názor obsažený v tomto rozsudku jako určité doplnění či korekci názoru rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010-150, podle něhož je třeba zkoumat otázku potenciality předání cizince. Klíčovým je dále závěr, že pro zodpovězení otázky potenciality není možno vycházet pouze z veřejně dostupných statistik Ministerstva vnitra. Krajský soud tedy ve smyslu závazného pokynu Nejvyššího správního soudu provedl dokazováním listinami z jiných správních řízení o přemístění cizinců, z nichž především jednoznačně vyplývá, že statistika Ministerstva vnitra za období měsíce srpna 2015 neodpovídá skutečnosti, neboť minimálně ve správním obvodu Krajského ředitelství Policie ČR Jihomoravského kraje byli předáni dva cizí státní příslušníci do Maďarska, ačkoliv tato statistika uvádí pouze jednoho předaného cizince. Dále je třeba poukázat na to, že v měsíci září 2015 bylo v předmětném obvodu Policie ČR předáno prokazatelně šest cizinců do Maďarska. Je zřejmé, že v průběhu měsíců srpen 2015 a září 2015 úspěšnost transferů do Maďarska prokazatelně vzrostla, přičemž se dále zvyšovala v důsledku hromadného transferu cca 40 osob do Maďarska v listopadu 2015. Krajský soud ve smyslu právního názoru Nejvyššího správního soudu již nepovažoval za vhodné poměřovat počet prokázaných transferů s počtem podaných žádostí o přijetí cizince zpět, neboť tato metoda byla označena Nejvyšším správním soudem za nesprávnou interpretaci statistických dat. Z provedeného dokazování tedy výsledně plyne, že transfery do Maďarska v rozhodném období měsíců srpna a září 2015 probíhaly, byť v řádu jednotek předaných osob. Bylo proto ke dni napadeného rozhodnutí možno předpokládat, že žalobce může být úspěšně předán do Maďarska. Z uvedených důvodů je tedy námitka, že v době zajištění žalobce nebylo potenciálně pravděpodobné, že žalobce bude předán do Maďarska, důvodná.

K poslednímu žalobnímu bodu, kde žalobce namítal nepřijatelnost svého vydání do Maďarska z důvodu existence systematických nedostatků v právní úpravě azylového řízení, krajský soud uvádí následující. Žalobce prostřednictvím svého zástupce při jednání dne 30. 8. 2016 poukázal na to, že krajský soud se ve svém prvotním rozsudku nevypořádal s touto námitkou. K tomu soudu předložil informaci o stavu řízení ve věci vedené pod sp. zn. 1 Azs 91/2016, v němž byl zrušen rozsudek zdejšího soudu ze dne 23. 3. 2016, č.j. 33 A 17/2016-46, který se věnoval problematice nepřijatelnosti vydání cizince do Maďarska. Krajský soud ověřil, že ke dni vydání tohoto rozsudku nebylo plné znění tohoto rozsudku k dispozici. Proto vycházel z rozhodovací praxe zaujaté konzistentně krajským soudem v otázce posuzování systematických nedostatků v Maďarsku (viz k tomu např. rozsudky zdejšího soudu ze dne 28. 6. 2016, č.j. 33 A 69/2016-33, dále také ze dne 18. 7. 2016, č.j. 33 A 81/2016-24). Z citovaných rozsudků plyne právní názor, že „řízení o zajištění cizince dle ust. § 129 zákona o pobytu cizinců nelze zaměňovat s řízením dublinským či jiným řízením vedeným s cizincem v režimu zákona o pobytu cizinců (např. řízení o povinnosti opustit území) či v režimu zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (typicky řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany). Základním specifikem tohoto řízení je jeho rychlost a bezodkladnost rozhodování, kterážto neumožňují provádění složitějšího dokazování. Je třeba reflektovat, že účelem řízení o zajištění cizince dle ust. § 129 zákona o pobytu cizinců není s konečnou platností posoudit, do kterého členského státu bude cizinec na základě kritérií obsažených v nařízení Dublin III předán, či dokonce zda k předání skutečně dojde, ale pouze zabezpečit, že cizinec vyčká výsledku dublinského řízení, v jehož závěru teprve může (ale rovněž nemusí) dojít k vydání rozhodnutí o předání cizince do jiného členského státu EU (k tomuto viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010 – 150, dostupný na www.nssoud.cz). Krajský soud si je rovněž vědom toho, že aby mohlo být zajištění realizováno, musí směřovat k legitimnímu cíli, z čehož pak lze dovodit, že již ve fázi rozhodování o zajištění je nezbytné do jisté míry posuzovat též potencialitu předání cizince do dotčeného členského státu. Přesto však nelze dle názoru krajského soudu na správní orgány rozhodující o zajištění cizince klást v tomto směru totožné požadavky jako na správní orgány rozhodující v řízení dublinském, neboť až v tomto řízení je dán prostor pro důkladné posouzení otázky přípustnosti předání cizince z hlediska případné rozpornosti se závazky ČR na poli práva evropského a mezinárodního, zejména v oblasti ochrany základních lidských práv.“ Pokud žalobce v předmětné věci odkazuje na označené rozsudky německých a rakouských správních soudů, krajský soud se nedomnívá, že by z několika zahraničních rozhodnutí plynula obecná vědomost žalované o tom, jaký je stav azylového řízení v Maďarsku. Navíc tato rozhodnutí nepředstavují pro české orgány veřejné moci závazný pramen práva. Dále krajský soud uvádí, že i kdyby tento jeho právní názor byl žalobcem označeným rozsudkem Nejvyššího správního soudu sp. zn. 1 Azs 91/2016 překonán, je třeba zohlednit, že problém systematických nedostatků má svůj časový rozměr a právní úprava v Maďarsku se v průběhu migrační krize měnila, což je skutečnost známá ze sdělovacích prostředků. Krajský soud zde poukazuje na skutečnost, že napadené rozhodnutí v této věci bylo vydáno dne 16. 10. 2015, a rozhodnutí o zajištění, které bylo přezkoumáno v rozsudku zdejšího soudu ze dne 23. 3. 2016, č.j. 33 A 17/2016-46, bylo vydáno dne 21. 2. 2016. Pokud by tedy měla mít žalovaná vědomost o údajné existenci systematických nedostatků v Maďarsku, či případné indicie o tom, že je tuto otázku třeba zkoumat, je třeba tento závěr časově ukotvit k určitému období. Jelikož právní názor Nejvyššího správního soudu ve věci vedené pod sp. zn. 1 Azs 91/2016 se logicky musí týkat období o čtyři měsíce pozdějšího, nepovažoval krajský soud za vhodné přerušovat řízení v předmětné věci, jak navrhoval žalobce, a neshledal ani z výše vyložených důvodů námitku nepřijatelnosti vydání žalobce do Maďarska jako důvodnou.

Výroky o náhradě nákladů řízení (výrok II a III) jsou odůvodněny ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť úspěšné žalované nevznikly náklady řízení nad rámec její běžné úřední činnosti (ani jejich přiznání nepožadovala) a žalobce nebyl v řízení úspěšný, pročez nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 31. srpna 2016

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D., v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Karolina Marešová